

гжбитѣ били рѣдки. дѣцата дълго врѣме ходили дори и изъ най-гжститѣ лѣсове. Катя познавала всички видове гжби и откъсвала само ония, що се ядатъ, а Васко късалъ наредъ: и хубави и отровни. Сестра му послѣ избирала лошитѣ, хвърляла ги, а оставяла въ кошничката му само хубавитѣ.

Изморени много, дѣцата се готвѣли да се върнатъ у дома си, когато Василчо се завтекълъ къмъ едно голѣмо старо дърво и извикалъ:

— Погледни, како, каква хубава гжбица, съ тънко коренче, прилича на зънче!...

— Не я късай! Това е змийска гжба, извикала Катя.

Но било вече късно. Васко откъсналъ гжбицата.

Въ тази минута се раздалъ страшенъ трѣсъкъ, дървото се разцѣпило и изъ него изкочила голѣма, зелена змия, съ блѣстяще рогче и съ елмазена корона на главата...

Василчо се много оплашилъ и се скрилъ задъ сестра си. И двамата замръзнали на мѣстата си, безъ да могатъ да отдѣлятъ погледитѣ си отъ чудесната змия.

— Който отъ васъ откъсна гжбицата подъ моето дърво, да дойде при мене, казала змията.

Василчо още по-силно се прѣтисналъ до сестра си, а Катинкиното сърце прѣмирало отъ жалость за братчето ѝ. „Ако трѣбва да загине нѣкой, по-добрѣ е азъ да бжда, а не Васко“, помислило си сестричето.

— Азъ откъснахъ гжбицата, проговорила тя съ разтреперанъ гласъ и пристѣпила къмъ змията.